

Jan Lisiecki: debut magistral a Torroella amb Chopin

Crítica

XAVIER CESTER
TORROELLA DE MONTGRÍ

Jan Lisiecki FESTIVAL DE TORROELLA DE
MONTGRÍ 18 D'AGOST

Els fenòmens del piano se succeeixen a velocitat de vertigen, impulsats per la maquinària de promoció d'unes multinacionals del disc que, tot i que inferiors en nombre respecte als anys de vaques grasses, continuen tenint un pes destacat en un mercat potser agonitzant, però en absolut mort. Separar el gra de la palla no sempre és fàcil, i més tenint en compte que les capacitats predictives dels crítics solen ser tan agudes com les dels economistes. A més, tota profecia està condicionada al fet que l'encert, en una carrera a llarg termini com la de la música, només es pot corroborar al cap d'uns quants lustres. Tenint en compte el seu magistral debut a Torroella amb els dos concerts per a piano de Chopin, Jan Lisiecki té, a més d'un present, un futur enlluernador.

L'assertivitat amb què va atacar l'entrada del piano en el *Concert en fa menor* (Lisiecki els va interpretar per ordre de composició) i la delicadesa sense afectacions del segon tema van situar de forma admirable els paràmetres de les versions de l'intèrpret canadenc: claredat extrema en la conducció de veus, virtuosisme sense egolatria en els passatges més exhibicionistes i una expressivitat noble que no necessitava distorsions per emocionar. El primer temps del *Concert en mi menor* va dur a l'apogeu aquestes característiques, mentre que en els dos moviments lents Lisiecki va oferir un reguitzell encisador de notes perlades, reservant l'energia més desimbolta per als respectius finals.

Davant un pianista de 20 anys, la temptació és parlar de versions que maduraran amb el temps, un lloc comú fruit de la mandra analítica: preocupant seria que d'aquí dues dècades Lisiecki toqués de la mateixa manera aquests concerts. Ara i aquí, les seves lectures són d'una integritat musical de primer ordre. Lisiecki va comptar amb un eficaç acompanyament de l'Orquestra Simfònica del Vallès i Rubén Gimeno, tot i que la saturació del so en els *tutti* marcava els límits de l'acústica de l'Espai Ter. —